

LA CAMPANA DE GRACIA.

LA QUARESMA POLÍTICA.

JULI! JULI! JULI!....

I'L GALL! I'L GALL! I'L GALL!..... DE LA PASSIÓ.

Recomanem novament á nostres lectors la adquisició del mapa de FRANSA DESPRÉS DE LA GUERRA y al mateix temps lo folleto social: LA VIDA DEL OBRERO. ¿QUÈ ES LA INTERNACIONAL?

Tinguin, donchs, la bondat de repassar los anuncis de la última página y vegin si 'ls convé alguna de aquellas obres.

OBRIU, QUE VOLEM ENTRAR!

¿Fins á quin dia voleu tenir las portas tancadas?

¿Fins quan teniu intenció de abusar de la nostra condescendència?

¿Encara no'n teniu prou ab dos anys de manar y fer lo qu' heu volgut?

Mireu, senyors monárquichs, que ja heu de comensar á arreglar las vostras maletes.

Lo poble està ja cansat de sentir cantar *lo gall de la passió* y comensa ja á cridar:

¡Obriu, obriu,
obriu que volem entrar!

¡Y las portas no s' obran!....

La veu del poble may ha sigut escoltada.

Las aurellas del tirants sempre han sigut sordas quan d' escoltar al poble s' ha tractat y han sigut molt finas quan han hagut de sentir adulacions y alabansas hipòcritas.

Per aixó may los reys han fet cap concessió á sos governants.

Per aixó si conquista alguna aqueixos han obtingut, se l' han haguda de guanyar.

Las portas del poder sempre han estat tancadas pe 'l poble, aquet may ha pogut governar.

Si ha caigut la teocracia ha pujat lo feudalisme; si ha caigut lo feudalisme ha triunfat la classe mitja; pero 'l poble, lo que es lo poble may ha triunfat.

Si alguna vegada ha dut lo ram d' oliva, ó la palma del martiri á benehir, cridan: obriu que volem entrar, los de dins del temple, en lloc d' obrir las portas de bat á bat, lo que han fet ha sigut girar la clau del pany y posar la balda, mentrestant que una altra colla ha anat á preguntarli: ¿que vols: pau ó guerra? Y si ha volgut pau, se 'n ha hagut d' entornar sense lograr lo que volia y contentantse ab poder cridar tant sols: *lo gall, lo gall, lo gall de la passió!*

Y si ha volgut guerra... ¡no 'ls en dich res de la tunyina que se 'n ha emportat! Las batussas sempre han sigut fatals per ell, porque ha dit guerra en lloc de pau.

Quan algú m' invita á jugá á damas, si jo coneix que m' ha de guanyar li dich al que m' invita que vagi á buscarne un altre que encara 'n sapiga mes qu' ell. A jugar á perdre, sempre hi soch á temps....

Pero no hi fa res. No han de decaurer los vostres esprits. Poble, tingas fé en la causa que defensas y estigas segur de que triunfarás. Tingas constància y la victoria es segura. Ab la fé y la constància 's fan las gran obres. ¿Perquè, donchs, no has de poder fer tu una gran obra?

Avans de que 'ls tirans sapigan que tu ets poderós serà precis, ja que no't volen escoltar, que 'ls aixordis quan tingas prou veu per aixó.

Avans de que puguis entrar en lo temple del poder haurás de fer molts batussas, y per aixó espera á que puguis guanyar.

Y allavoras si que podrás cridar, ab la esperança de ser sentit: ¡obriu, obriu que volem entrar!

Y si las portas no s' obran, ja sabrás lo que 't toca: tirar la porta á terra.

Y un cop sigas dins, podrás ben cridar ple d' alegria, boig de sorpresa:

¡Tan queu, tanqueu,
tanqueu que ja som á dins!

¡Quin dia serà aquell! Las campanas tocarán á festa, fins la de Gracia; la casa anirà per la finestra y farem tira una llimona al pou.

Quan tothom sapiga que 'l poble crida: tanqueu, que ja som a dins, veureu com tothom crida també: ¡¡Juli!!! ¡¡Juli!!! ¡¡Juliiii!!!....

X.

BATALLADAS.

—Quina 'n podria fé 'l rey per ferse ben popular.

—Ne té una per fer que li donaria molt nom y gran popularitat.

—¿Si? Diguim quina es, que li farém dir que la fassi.

—Es molt bona.

—¿Fer carreteras?...

—¡Cá!

—¿Donar 25,000 duros als de Sevilla per que fassin las festas de la Semana Santa?

—¡Cá! Res d' aixó?

—¿Donchs, que?

—Tocá 'l dos d' Espanya.

L' Emperador d' Alemania, donant un' altra prova de cinisme, tracta de fer príncep á n' en Bismark.

Que 'l fassi príncep de la Sanch y 'l nou títol l' hi anirà escutit.

A mes de fer príncep á n' en Bismark, tracta l' emperador d' Alemania de donar la creu dita de ferro al general Moltke. Suposo qu' en aquesta creu deuria voler lo general prussià crucificarhi la República francesa.

Espartero no accepta la presidència del Senat. Jo encara estranyo qu' hagi acceptat la senaduría.

Be 'n mirat, ha fet bé de no voler acceptar la presidència; de lo contrari, á cada punt s' hauria trobat ab los carlins, que no 'l poden veureur ni ab pintura, que li haurian cridat:

Aví vell,
calsas de budell, etc.

M' ha sorprès de mitj á mitj la notícia que m' ha donat no fá molts días lo correspolcal de la prempsa associada de Barcelona, fentme saber que la energia del govern ha fet fracasar una insurrecció carlo-republicana que anava á estallar.

No sé res dels carlins, ni ganas. Pero si sé, y vull que consti ben alt, qu' encara no ha arribat l' hora de que la *Campana de Gracia* dongui, per segona vegada, mal temps á n' en Gaminde.

Are mateix semblarà que 'ls federals, per alguns, estiguem disposats á aixecarnos ab las armes á la mà, á cada pas. Donchs sàpigas que no hi ha res d' aixó. Sols estém disposats á aixecarnos cada demà, després de habernos despertat, y, per are, res mes. Vull dir que no

's deixin entabanar, que no hi ha mes fusells, ni mes pólvora que la del govern.

—Federal: ¿qué no vas á benehir la palma?

—¿La palma? ¡No 'n fá poch de temps que la tinch á benehir!..

—¿Quina palma?

—La del martiri.

Sembla que la aristocracia fá una guerra á mort á las novas magestats.

Y sembla també que 'ls *porristas* de Madrit fan la guerra á la aristocracia.

¡A veurer qui guanyará!

Per mi, al cap de vall, qui guanyará será 'l poble.

Al demés sembla que 'ls nobles de Madrit y 'ls progressistas estant de gran batalla.

—Baralleus, baralleus!

—Are va bé!

—Diu que á Madrit 'ls aristòcrates tenen rahons.

—¿Qui es *ella*? com deya Quevedo.

—¡Oh! *Ella*, no es cap dona.

—¿Doncas qui?

—¿Qui ha de ser? La monarquia.

La *Tertulia* progressista de Madrit vá donar una serenata á donya Victoria.

—¿Quina reina mes democrática!

—Fins 's deixa donar serenatas!

—*Y es una serenata que bien cantó...*

—*Ya no se oye*.

—*Ya se acabó.*

Lo general Zabala, tossut com ell tot sol, ha retirat la dimisió que havia presentat del càrrec que desempenya en lo palau de don Amadeu.

No hi sé res, pero 'm sembla qu' entre ell y 'l general Serrano degué passar la seguent escena:

—Home, Zabala, retiri la dimisió.

—No ho vull.

—Miris que á la patria no li convé.

—Tant me fá. La patria que s' arregli.

—Es que tampoch li convé á vosté.

—Bé, tantas rahons dona que m' hi pensare.

—Diuhen que á ne 'ls diputats á Corts 'ls volen fer jurar.

—¿Jurar que? ¿Fidelitat á la República?

—Si, prou; parlem d' ous que la mare 'n cuina.

Al últim ha sortit senador en Figuerola.

Ho sentho, pero del mal 'l menos. Sempre val mes ell que no pas en Gaminde.

Y després, com dich, del mal 'l menos.

Val mes que siga senador que no pas ministre.

Per are, si á l' hora de sortit aquest número, la cosa no s' espalha, la situació dels de Paris no va tant mal com aixó. Mr. Thiers ja no fá 'l plora-micas. Lo que sí deu fer deu ser dir:

lo tiro m' ha sortit per la culata; aquesta gent m' ha fet treurer la caretta avans d' hora.

LOS DOS CIPAYOS.

Duo per cantarse ab la tonada de lo dels dos civils de la zarzuela Genoveva.

*El ser civil
es un placer.
Como en la noche
de san Daniel.*

—Serví á la patria nit y dia...
—Menjá y bérer y no fer res.
—Dar ganancia á la taberna...
—No poder anar may net.
—Aná á recorrer la montanya...
—Y fé aixecá 'l somatent...

—Lo ser cipayo
¡ay quin gust es!..
—Com per las quintas
á san Francesch.

—Votar deu ó vint vegadas...
—Pero sempre pe 'l gobern...
—Guanyá eleccions á la forsa...
—Y tení en remull la pell.
—Ferir sens' aná á pres'di...
—Perque 't moteji la gent...

—Lo ser cipayo
¡ay quin gust es!...
—Com per las quintas
á sant Francesch!

—Donar guardia á la Audiencia...
—Y al cap y al fi no guardar res.
—Y cobrar sis rals diaris...
—Pro del sistema modern.
—Ser d' un cos tant democràtic...
—Y ser manat per carnicers...

—Lo ser cipayo
¡ay quin gust es!
—Com per las quintas
á san Francesch.

BATALLADAS.

—Donchs tan mateix Espartero vol surtir del retraiement!..

—Vaya!
—Donchs diguim: ¡y las pobres gallinas?

Debem dedicar un aplauso, tant espontàneo com merescut, á la nostra compatriota senyora Fiter de Goula.

A questa senyora ha entrat de poch en la carrera del teatro, y á pesar d' aixó inspira grans confiansas.

Al veurerla aparèixer en la escena y al sentir-la cantar, ja tot seguit lo menos intelligent comprehen que la senyora Fiter de Goula està destinada á donar dias de gloria al art y á honrar en gran manera á Barcelona.

Los barcelonins hem conegit á la nova artista en lo *Rigoletto*, en la *Lucia*, en lo segon acto de *I puritani* y en l' ària de las Joyas del *Faust*.

Quants elogis fem de la senyora Fiter serán

pochs. Tal vegada no tindrà la nostra compatriota aquella escola de cant tant perfecta que 's pot exigir en un artista de *primò-cartel-lo*, pero lo que si no 's pot demanar mes en ella es lo sentiment artistich tant indispensable en una *prima donna*.

La senyora Fiter de Goula tot just comensa á cantar, per qual motiu los amants de la música poden tenir confiansas de que ab lo temps la nova artista será una eminencia.

No tenim perque dir la satisfacció ab que presenciarem lo triunfo que va obtenir la nostra compatriota. Orgullosos com estem de ser catalans avans que tot, tenim una alegria cada vegada que veyem brillar á un fill de Catalunya. Quan los periodichs dels altres païssos ens donguin compte, á temps venir, de las ovacions que rebi la senyora Fiter, tindrem un plaher al poder dir: tots aquets aplausos, tantas mostras de simpatia son per una catalana.

Un dia varen di 'ls diaris que 'ls reys tenian ganas d' anar á passar la setmana santa á Sevilla.

Pero l' endemà varen dir que ja no hi anaven.

Tant se m' en dona si hi van com si no hi van.

—¿Saben ahont m' agradararia qu' anessin á passar la setmana santa 'ls reys? A Italia.

—Ja hi tornem á ser!
Comensa l' abril y ja tothom torna á pronunciar la paraula *quintas*!

—Mes de una mare està de dol!
—Pobras mares! ¿Qui podrà acabar ab las vostres penes? ¿Qui podrà tornarvos la calma que tant necessiteu, la tranquilitat d' esprit que tant desitjeu? La República, pobras mares, la República; ningú mes que la República democràtica Federal.

—Lector: ¿tens vint anys?
—Si? Donchs ja deus fer un goig d' alló mes. La teva mare si goeses se 't deuria menjar a patons, li deu semblar que en lo mon podrá haberhi jovens guapos, pero tant com tu y mes que tú, ningú.

Lo teu pare, deu estar mes content!.. M' ha costat de ferlo home, deu dir; hi hagut de sufrir moltes privacions per ferlo creixer y donar li una bona educació; pero no hi fa res: tot ho do no per ben empleat. Ara ja 'l tinch gran ja m' ajuda, ja 'm descansa del meu treball y dulcifica las penes de un pobre vell!...

Pero... iquants castells en l' aire! Ve l' abril, y com lo Rey no s' entent de rahons, tu jovent de vint anys entra en quinta y lo pare si vol menjar ha de fer sopas ab los rosegons y la mare, si vol tenir fills, s' ha de quedar ab las ganas.

—Lector: ¿no es vritat qu' aixó passa? ¡Y tant si passa!

Donchs quan hi hagi la República democràtica federal res d' aixó passará.

—Los morarquichs no mes podeu abolir la contribució de sanch d' una manera.

—¿Com?
—Fent quartas en lloch de *quintas*.

—Veuhen? Ab l' abolició de las quintas hi guanyariam de dues maneras.

La gent que ocupa 'ls quartels treballaria y aixó ja fora una ganancia.

Despres, ens estalviariam los monissos que costa lo sostener un exercit y aixó ja fora una altra ganancia.

Hi ha un auzell que 'n diuhen lo pigot.

Aquest auzell, que té un bech molt llarg y punxagut, té la propietat d' anar en busca dels cuchs que 's menjan 'ls arbres.

Quan olora que algun cuch s' està menjant la soca d' algun arbre, lo pigot hi corra, furada l' arbre ab lo bech, 's menja 'l cuch y l' arbre queda salvat.

L' arbre de la llibertat està molt corcat. Desde que va floreixer, hi ha un cuch que se l' està menjant.

—Será lo partit federal lo qui tinga la misió de fer com lo pigot?

—Será lo nostre partit lo pigot que 's menja 'l cuch de l' arbre de la llibertat?

—Quin bech mes llarg y mes fort ha de tenir!

Espartero vol sortir del retraiement.

—Ah salao!

Ja 'm sembla que sentho á l' Olózaga:

—*Dios salve al país! Dios salve al rey!*

Diuhen que torna de governador civil de la nostra província, don Bernat Iglesias de qui tants bons recorts conserva Catalunya, la llibertat y 'l sentit comú.

—Ay! ay! ay! Si qu' estem ben posats!

Hi ha qui diu que don Bernat porta la Diputació Provincial á la butxaca. Aquesta familia, per lo vist, s' ha proposat fer la competència als absolutistes. Si s' han de fer corporacions prescindint del sufragi universal, no hi ha cap dubte que aixó toca als que negan dit sufragi, no als que 'l tenen consignat en la lley fundamental del Estat.

Son tant imbécils aquets progressistas, que ni saben governar ab las lleys qu' ells fan.

Espartero s' ha deixat entavanar per algú. Lo pobre avi sempre s' ha perdut pe 'l mateix: per haberse deixat entavanar.

Are hi ha hagut algú que li deu haber parlat de la patria y de la llibertat Bernat Xinxola, y ja 's diu que l' home està decidit á sortir del retraiement y á pendrer part activa en la política.

Veurem si l' any setanta tres tindrà algun punt de contacte ab l' any quaranta tres.

Sino qu' Espartero deu estar un xich mes tranquil perque deu pensar que ja no hi ha 'l general Prim per ferli la guerra.

Pero avil' no 's recorda de que encara es viu l' home de la *salve* y 'l general Serrano.

Ja sembla resolta la qüestió de la presidència de las Corts.

L' Olózaga serà 'l president.

Ha hagut de fer un sacrifici incomprendible, renunciant 'l embaixada de Paris.

Altres diuhen que si l' ha renunciada ha

sigut perque las coses de França no pintan massa bé per la gent partidaria de las coronas.

En Ruiz Zorrilla 's vol retirar á la vida privada.

Si, home, si, vágissen á casa, que 'l pais li agrahirá.

A CATALUNYA.

Esolta jo! Catalunya! de un home que 't venera
paraulas benvolgudes que surten de lo cor:
tú tens pera guanyarne la sacrosant Bandera
que de l' any vuit ne guarda per naltres grat recort!

Regira de la Historia sas fullae anotadas,
puig cada mot de lletra n' es per la Patria un fel!
Si un cop jó las regiro, ne sento esbategadas
las fibras que ne punxan mon cor lo mes fael!

Y tu, Patria, que ploras, sumida en la amargura,
cercant de porta en porta sols raigs de Llibertat,
desplega la Bandera, ton simbol de ventura,
y mýra 'l que feréstech lo plaher te ha arrebatat!

¿Hont es la valentía de 'ls homs que te ensa'zaren
quan contra nostra Ensenya, venia lo Gabatx?
¿Hont es la gloria y ditxa que 'ls homes te portaren
'o jorn tan memorable, com es lo dos de Maig?

Com fló sense l' aroma ne resta sota terra!...

un' urna funeraria ne guarda aquets recorts. ...

—¿Qué fas, donchs Catalunya, sens dar lo crit de guerra?

—¿Hont es ton cor feréstech? —Tal volta se t' ha mort?

Malhaja la desditxa... Malhaja la nissaga...,
mes, calla ploma, calla, que 't veas lo frenesi!....!

Lo mon ni á saltá trobo, ni estar en ell me halaga;
tant sols vo'lguera, Patria, morí, tant sols morí!

—¿Hont són Borbons indignes, hont són que ab las cadenes
no amanyagueu lo Poble, sens pena ni pietat!....!
Al menys no se farian mortals las nostres penas;—
perdríam ans la vida, que no la LLIBERTAT.

PAU ROSELLA Y S.

BATALLADAS.

Al últim 'l tindrem president del Congrés.
Parlo de l' Olózaga.

Al últim 'l tindrem president del Senat. Are
parlo d' Espartero.

Algun dia sentiré á dir, si la noticia 's
confirma, que entre 'l Senat y 'l Congrés hi
ha hagut rahons.

Lo Senat y 'l Congrés 'm fan l' efecte de
dos trens: l' un vé de Barcelona á Girona y l'
altre vá desde Girona á Barcelona. No haben-
thi en la via mes que un rail ve un moment
que 'ls dos trens topan.

Se 'm dirá que la comparació no es del tot
exacta, perqué si la vía es dobla los trens, no 's
topan y segueixen la seva direcció.

Allavoras jo diré que si la vía es dobla no 's
poden comparar ab lo Senat y 'l Congrés los
trens que per ells transcorren, ja que fan lo
viatje independentment lo un del altre.

Lo dimars passat aprop de Gracia va habe-
rhi la inauguració d' unes aigües. Després de
la benedicció se va servir als concurrents un
esmorsá de ca 'l ample, en lo qu' hi va abun-
dar lo Champagne. Aquet vinet fou molt vir-
tuós y va fer efecte á alguns concurrents.

Se pronunciaren diferents brindis y 'l sen-
yor Cabot, ne va fer un en lo qual se va exeder,
sent precis qu' en Roca y Roca, redactor de
la «Independència» l' encarriles.

Alguns diuhens que 'l senyor Cabot, va te-
nir durant son discurs, alguns rasgos d' en
Rivero.

Lo lema dels sublevats de Paris es lo se-
güent:

¡Paris llibre, dins l' estat llibre!

No sé fins á quin punt es convenient l' au-
tonomía del municipi portada á n' aquest es-
trem, pero confessó que mes m' agrada aquet
lema que no pas lo de República una é in-
visible.

Lo credo federalista se conclou en las se-
guents paraules: *familia llibre dins del municipi
llibre; municipi llibre dins de la província llibre; y
província llibre dins del estat llibre.*

Los goberns fan com las contribucions: son
un mal necessari.

No hi ha pitjor plepa que un govern.

Pero com per are no es possible que la so-
cietat prescindeixi de govern, no hi cap dubte
que 'l govern menos govern, que 'l govern
menos autoritari es lo govern republicà. Té
aquej la ventatja de ser lo govern de tothom,
contra la monarquía qu' es lo govern de un.

Demá diumenje 's treu la rifa, sino que al
que li caigi la loteria li donarán un susto que
no tindrà res d' agradable.

No 's rifan cent ni dos cents mil duros.

La rifa no es de diners: ¡se rifan homens!

¿Ho heu entés? Demá hi ha una rifa de
carn humana!

Ahir si m' haguessin vist, feya goig.

Anaba mudat de cap á peus y fins duya 'l
mocador mullat ab aigua de colonia.

Com era 'l sant del rey, 'm vaig voler en-
fussiasmar.

Ahir en los cuartels hi va haber gran festas-
sa. Lo nou rey, y 'l ranxo doble, 's coneix
que 'ls agrada molt á n' 'ls soldats.

Anem á entrar á la setmana santa.

La setmana entrant es una de las sem-
manas que la iglesia católica celebra ab mes so-
lemnitat.

Mal que li pessi lo catolicisme commemora
un fet grandios. Jesucrist sacrificá sa vi-
da per la humanitat.

Jesus predicá la democracia quan la societat
romana estava enterament corrompuda.

¿Quin dia apareixerá un nou Jesus que vin-
ga á regenerar la societat corrompuda de la
edat moderna?

Mr. Thiers ja plora,
plora de tristor,
perque se 'n va al diable
la restauració.

Diu que 'ls carlins se bellugan tant?

—¡Oh! No 'n fassin cas: tambe 's bellugan
las formigas.

En Ruiz zorrilla encara veu en l' horison
certs punts negres.

Ab lo temps, si no es curt de vista, conto que
'ls veurá vermells.

ANUNCIS.

FRANCIA DESPUES DE LA GUERRA

MAPA DE LA OCUPACION ALEMANA
DURANTE LA GUERRA FRANCO-PRUSIANA DE 1871
Y DESPUES DE FIRMADOS LOS PRELIMI-
NARES DE PAZ.

Forma un pliego marca mayor y estan per-
fectamente deslindados por medio de diversos
colores los departamentos cedidos á Alemania,
los que se queda en garantía hasta el cobro de
5.000 millones de francos de indemnización,
los que desocuparán luego de cobrado el pri-
mer plazo, los que abandonarán luego de fir-
mado el tratado de paz, los ocupados y desocu-
pados antes de firmarse los preliminares de
paz y los que no han sido invadidos; finalmen-
te, contiene una explicación no solo de la im-
portancia de los terrenos cedidos, sino de todos
los invadidos.

VALE 2 REALES SOLAMENTE.

LA VIDA DEL OBRERO. ¿QUÉ ES LA INTERNACIONAL?
Folleto social, vale 1 rl.

CATECISMO POLITICO para instrucción del pueblo,
2 rs.

CATECISMO RAZONADO DE LA LIBERTAD por Carlé,
á 1 real.

SISTEMA DEL GOBIERNO REPUBLICANO-FEDERAL al
alcance del pueblo, 2 reales.

MISTERIOS DE LA CÓRTE DE ROMA. Pio IX como
hombre, como rey y como Papa, 4 reales.

MEMORIAS INTIMAS DE UN PRONUNCIAMIENTO escritas
por Paul y Angulo, 4 reales.

CONSTITUCION DE 1869 COMPARADA CON LA DE 1812
con un prólogo de Roque Barcia, 4 reales.

DIOS. folleto escrito por Suñer y Capdevila, 2 rs.

LA PASSIÓ POLITICA. Drama ilustrat ab 17 láminas
representant personatges de la situació, 2 reales

OBRAS ESCRITAS POR ROQUE BARCIA.

CARTILLA POLÍTICA, 1 real.

CARTA Á SU SANTIDAD Pio IX, precedida de una
carta que desde el otro mundo envian á Su
Santidad los masones Monti y Tognetti, 4 rs.

DIOS SALVE AL PAIS! ¡DIOS SALVE AL REY! 2 reales.

EL PAPADO ANTE JESUCRISTO Ó LA CUESTION MAGNA
1.ª y 2.ª parte, 4 reales cada una.

CONVERSACIONES CON EL PUEBLO ESPAÑOL 1.ª y 2.ª
serie, 2 reales cada una.

REVOLUCION DE LA IGLESIA EN ESPAÑA cartilla reli-
giosa dedicada al obispo de Osma, 4 reales.

TEORIA DEL INFIERNO o la ley de la vida, 6 reales.

INFLUENCIAS Y PROTESTAS NEO CATÓLICAS, 4 reales.

LA FEDERACION ESPAÑOLA 3 reales, (1.ª parte.)

MANIFIESTO Á LA NACION 1 real, (2.ª parte.)

EVANGELIO DEL PUEBLO 4 reales.

Los que deseen adquirir cualesquier de las
citadas obras, podrán hacerlo enviando en se-
llos de correo su importe (con un sello mas por
razon de franqueo) dirigiéndose á I. Lopez,
editor, Rambla 20 Barcelona.

NUEVOS CUADERNOS

DE LETRA

INGLES, REDONDA, GÓTICA,
ADORNÓ. ETC.

por el profesor

D. ENRIQUE BOVER,
que contiene

ARTÍCULOS DEL CÓDIGO PENAL

SOBRE FALSIFICACIONES.

Véndese en la librería de Lopez, y demás
de esta capital, y en casa del autor Plaza del
Rey, núm. 2, piso 2., Barcelona.

Imp. de la V. H. de Gaspar.—Ataulfo, 14.

I. Lopez Editor.